

RESSÒ DE LA PARAULA

La paraula del silenci

Ales portes de la Quaresma fem un elogi del silenci. Encara que no ens caldria la Quaresma per adonar-nos dels valors i la necessitat que tots tenim del silenci.

Naturalment, no ens referim als silencis negatius, aquells silencis forçats, com els que sofreixen dissidents en grups ideològics tancats o pobres que no tenen veu, o minories en una opinió pública unicolor. Ni als silencis malaltissos, dels qui no poden o no volen la comunicació franca...

Ens referim a aquells silencis, dels quals necessitem gaudir urgentment; aquelles estones que, si volem, podem reservar diàriament o setmanalment. Hi ha una necessitat humana de silenci «per recuperar-nos» del setge d'un excés de paraules i per afrontar la vida present o futura conscientment, amb llibertat i responsabilitat.

Aquestes estones hauran de ser de silenci extern i intern, és a dir, d'absència de sorolls de fora i de dins d'un mateix (els sorolls interiors són

els més eixordadors, els més greus). Però no hauran de ser temps buits. Alguns els recomanen com a mètode de mera relaxació. No està malament. Però només això seria com algú que pogués disposar de cent euros i només en gastés cinc. Al contrari, el silenci és la gran oportunitat per viure experiències de plenitud.

Encara recordem la impressionant pel·lícula-documental *El gran silenci* del director alemany Philip Gröning, rodat en la Gran Cartoixa de Grenoble. Aquest extraordinari documental expressava, tan sols amb imatges i so, el cant dels monjos, sense paraules ni discursos explicatius, el que em va respondre un jove que havia fet una llarga experiència a una cartoixa. Li vaig preguntar què era el que més li havia impressionat: em va contestar «com en el silenci, el detall, el gest, l'objecte, tot allò més petit i insignificant adquireix importància, tot revela la seva bellesa i parla amb la seva veu!».

En efecte, el silenci fa possible que la realitat de fora entri en nosaltres; i que la nostra realitat personal autèntica surti. Això solament passa quan el silenci ens capacita per escoltar i per parlar. Primer per escoltar. Seria

com la mà oberta de qui està disposat a rebre: al principi pot semblar només buida, frustrant, però en realitat és la possibilitat única de ser omplerta o estreta per una altra mà.

El silenci serveix, abans de res, per escoltar o rebre's a si mateix: copsar els batecs del propi cor, aquests moviments interiors que, en ser personals, ens identifiquen, encara que tantes vegades restin ofegats o oblidats.

El silenci és a més indispensable per escoltar i rebre un altre, la seva paraula o la seva persona. I, sens dubte, és indispensable per escoltar i rebre l'Altre, amb majúscules.

El silenci serveix perquè la nostra comunicació sigui autèntica, que el que surt de nosaltres respongui al que realment som, sentim o pensem. Evitem així dir ximpleries, expressions o paraules que imiten uns altres o que busquen solament afalagar, seduir, aparentar; en definitiva, evitem tantes paraules buides, aquestes que no diuen res ni comuniquen res del qui parla.

No ens estranya que els monjos i les persones cristianes purificades en el silenci siguin germans de poques paraules, però les que pronuncien estan plenes de vida. Dóna bo de parlar amb ells.

Jesús, diuen els evangelis, es retirava, ell tot sol, a pregar tota la nit (Lc 6,12). La Paraula va sortir del cor de Déu, enmig del silenci es va fer carn i en el silenci de l'autenticitat i la transparència tornava a Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Recórrer el camí del perdó

Un home jove, d'uns trentacinc anys, casat, pare de família, amb tres fills petits, implicat en una professió que demana molta dedicació, s'acostà a rebre el sagrament del perdó a l'església de sempre i amb el sacerdot de sempre. «Deixeu-vos reconciliar amb Déu» (2Co 5,20). Arribat a casa, després de sopar, va escriure aquesta pregària: «Pare! Sé que els més menuts de casa són nens i que només pensen a jugar i riure. Per molts nervis, mal dia o cansat que em senti, no es mereixen que els digui les coses cridant, per molt malament que les fa-

cin. Sé que els puc ensenyar, educar i corregir amb altres mètodes i maneres, des de l'amor. Ajuda'm a fer-ho! [...] Pare! Ja saps com m'estimo la Marta. La meva feina, però, fa que sovint li deixi tota la responsabilitat dels nens, bona part de les feines de casa i altres tasques. Probablement, organitzant-me, jo podria col·laborar més, fer que se sentís ajudada i reconeguda. Sé que en ocasions se sent sola i jo no hi sóc. El mòbil no pot substituir l'abraçada i el petó de la persona que t'estima, per molts *tastimo* que li envii pel whatsapp. Fes-me més atent a

aquesta realitat! [...] Pare! Perdona'm per ser un individu més d'aquesta societat que camina amb el cap cot, d'aquí cap allà, com autòmats, i tot amb presses, sense temps per viure joiosament la vida. Perdona'm per no haver estat capaç d'adonar-me'n. Que vegi, Pare, que l'important no és arribar abans sinó arribar-hi, també, gaudint del camí i de la companyia de les persones que hi trobes.»

El desig de seguir Jesús és camí de reconciliació que porta a obrir-se a Déu. Déu passa i torna a passar per la nostra vida fins que sabem dir-li, des del reconeixement de la seva

grandesa i de la nostra petitesa, amb extrema humilitat: «Pare, em sap greu haver-vos ofès, aquest allunyament de Vós, aquest allunyament dels altres». Recuperada la criatura neta i lliure, la misericòrdia del Pare ens fa misericordiosos i ens obre al perdó, a perdonar els altres. «Siguen misericordiosos, com ho és el vostre Pare» (Lc 6,36).

Rebre el perdó de Déu, perdonar els altres. Recórrer el camí del perdó, que és alhora camí de pau i d'esperança, de retorn a Déu, de retorn als altres.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La palabra del silencio

A las puertas de la Cuaresma hacemos un elogio del silencio. Aunque no deberíamos necesitar la Cuaresma para caer en la cuenta de los valores y la necesidad que todos tenemos del silencio.

Naturalmente, no nos referimos a los silencios negativos, esos silencios forzados, como los que sufren disidentes en grupos ideológicos cerrados o pobres que no tienen voz, o minorías en una opinión pública monocolor. Ni a los silencios enfermizos, de quienes no pueden o no quieren la comunicación franca...

Nos referimos a esos silencios, de los que necesitamos disfrutar urgentemente; esos ratos que, si queremos, podemos reservar diaria o semanalmente. Existe una necesidad humana de silencio «para recuperarnos» del asedio de un exceso de palabras y para afrontar la vida presente o futura consciente, libre y responsablemente.

Estos ratos deberán ser de silencio externo e interno, es decir, de ausencia de ruidos de fuera y de dentro de uno mismo (los ruidos interiores son los más ensordecedores, los más graves). Pero no deberán ser tiempos vacíos. Algunos los recomiendan como método de mera relajación. No está mal. Pero sólo eso sería como alguien que pudiera disponer de cien euros y únicamente gastara cinco. Al contrario, el silencio es la gran oportunidad para vivir experiencias de plenitud.

Todavía recordamos la impresionante película documental *El gran silencio* del director alemán Philip Gröning, rodado en la Gran Cartuja de Grenoble. Este extraordinario documental expresaba, sólo con imágenes y sonido, el canto de los monjes, sin palabras ni discursos explicativos, lo que me respondió un joven que había hecho una larga experiencia en una cartuja. Le pregunté qué era lo que más le había impresionado, y me contestó «cómo en el silencio, el detalle, el gesto, el objeto, todo lo más pequeño e insignificante adquiere importancia, todo revela su belleza y habla con su voz».

En efecto, el silencio hace posible que la realidad de fuera entre en nosotros; y que nuestra realidad personal auténtica salga. Eso sólo ocurre cuando el silencio nos capacita para escuchar y para hablar. Primero para escuchar. Sería como la mano abierta de quien está dispuesto a recibir: al principio puede parecer sólo vacía, frustrante, pero en realidad es la posibilidad única de ser llenada o estrechada por otra mano.

El silencio sirve, ante todo, para escuchar o recibirse a sí mismo: captar los latidos del propio corazón, esos movimientos interiores que, por ser personales, nos identifican, aunque tantas veces quedan ahogados u olvidados. El silencio es además indispensable para escuchar y recibir a otro, su palabra o su persona. Y, sin duda, es indispensable para escuchar y recibir al Otro, con mayúsculas.

El silencio sirve para que nuestra comunicación sea auténtica, que lo que sale de nosotros responda a lo que realmente somos, sentimos o pensamos. Evitamos así decir tonterías, expresiones o palabras que imitan a otros o que buscan sólo alagar, seducir, aparentar; en definitiva, evitamos tantas palabras vacías, esas que nada dicen y nada comunican del que habla.

No nos extraña que los monjes y las personas cristianas acrisoladas en el silencio sean hermanos de pocas palabras, pero las que pronuncian están llenas de vida. Da gusto hablar con ellos.

Jesús, dicen los evangelios, se retiraba, él solo, a orar toda la noche (Lc 6,12). La Palabra salió del corazón de Dios, en medio del silencio se hizo carne y en el silencio de la autenticidad y la transparencia volvía a Dios.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Proclameu la grandesa del Senyor

Aquest ha estat el lema que ha inspirat tota la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener.

El dissabte 16 de gener, a les 17.30 h, el delegat d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de la nostra diòcesi va intervenir en un acte a la Sala Capitular de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa, juntament amb la pastora Ruth Giordano. Després de la ponència, que duia per títol «Misericòrdia i ecumenisme», es va obrir un debat, moderat pel delegat d'Ecumenisme del Bisbat de Terrassa, Mn. Josep Esplugas.

El divendres 22 de gener, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat va tenir lloc una pregària per la plena reconciliació de les diferents confessions cristianes. En aquest cinquè dia de la Setmana es tenia com a referència «La fra-

ternitat dels Apòstols» i es va escoltar la frase de Jesús a l'Evangeli segons sant Joan: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres». L'acte va estar presidit pel bisbe Agustí i van assistir-hi Mn. Joan Pere Pulido, secretari general i canceller; la pastora Marta López Ballalta, delegada d'Ecumenisme de l'Església Evangèlica de Catalunya; el P. Constantin Toader, prevere de l'Església Ortodoxa Patriarcat de Romania; el P. Diaca José Santos, de l'Església Ortodoxa Patriarcat de Sèrbia; Mn. Xavier Artigas DP i Mn. Genís Sans DP, de la Delegació d'Ecumenisme; i Mn. Josep Maria Gómez, delegat per al Diaconat Permanent. El pastor Felip Carmona va excusar la seva assistència per problemes de salut, però ens va recolzar espiritualment amb la seva pregària. Van assistir-hi fidels i alguns preveres

Jornada Mundial del Malalt

El dijous 11 de febrer. Amb el mateix lema, «Maria, icona de la confiança i de l'acompanyament. Feu el que ell us digui (Jn 2, 5)», l'Església a Espanya celebra el dia 11 de febrer el Dia del Malalt i més endavant, l'1 de maig, la Pasqua del Malalt.

de la diòcesi. Com cada any, la Coral Masquefa, va amenitzar la celebració amb els cants, acabant com és costum amb l'Himne Acatista a la Mare de Déu, del segle v, propi de l'Església Ortodoxa Bizantina.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Festa

Avui obrim un petit camí de reflexió sobre tres dimensions que marquen, el ritme de la vida familiar: la festa, el treball i la pregària.

Comencem per la festa. I direm que la festa és un invent de Déu. Recordem la conclusió de la narració de la creació, en el Llibre del Gènesi que hem escoltat: «El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet. Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora» (2,2-3).

Pot passar que una festa arribi en circumstàncies difícils i do-

loroses, i se celebri fins i tot «amb un nus a l'estómac». I això no obstant, fins i tot en aquests casos, demanem a Déu la força de no buidar-la completament.

Fins i tot en l'àmbit del treball, a vegades sabem «infiltrar-hi» algun espai de festa: un aniversari, un casament, un naixement, així com també una jubilació o l'arribada d'un nou treballador... És important fer festa.

Però el veritable temps de la festa és suspendre el treball professional, i això és sagrat, perquè recorda a l'home i a la dona que són fets a imatge de Déu, el qual no ens fa esclaus del treball, sinó «amos». El temps de descans, so-

bretot el dominical, està destinat a nosaltres perquè puguem gaudir d'allò que no es fa ni es pren, no es compra ni es ven.

Finalment, el temps de la festa és sagrat perquè Déu l'habita d'una manera especial. L'eucaristia dominical porta a la festa tota la gràcia de Jesucrist: la seva presència, el seu amor, el seu sacrifici, el seu fer-nos comunitat, el seu ser amb nosaltres... I així cada realitat rep el seu sentit ple.

La família té una experiència extraordinària per a comprendre, orientar i donar suport al valor real del temps festiu.

(Dimecres, 12 d'agost de 2015.)

Els protomàrtirs de Tarragona, patrons dels diaques

El 21 de gener es recorden, litúrgicament, els sants màrtirs Fructuós, bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi. És també la festa patronal dels diaques. Els de la Província Eclesiàstica de Barcelona des de fa anys s'apleguen rotativament per celebrar-ho, cada any en una diòcesi. La trobada inclou els aspirants i candidats al diaconat, també amb les seves esposes, així com les persones que sentin alguna inquietud vocacional en relació amb aquest ministeri. Enguany ha estat a Terrassa, amb la celebració de l'eucaristia a les 20 h a la Catedral Basílica del Sant Esperit, presidida per Mons. Josep-Àngel Saiz i Meneses, bisbe de Terrassa, concelebrada amb Mn. Fidel Catalan, secretari general i canceller, Mn. Manuel Coronado Portillo, secretari personal del Bisbe, Mn. Josep Serra, president de la Comissió per al Diaconat permanent i els ministeris laïcals, i amb altres preveres i diaques de les tres diòcesis. Hi participaren les esposes dels diaques, els candidats al diaconat i fidels de la catedral. En l'homília, Mons. Josep-Àngel Saiz va incidir en aspectes del ministeri diaconal lligats a la Litúrgia i a la Paraula, però va posar l'accent en la tasca social de l'Església i el testimoniatge que des d'aquest àmbit donen els diaques, en clau missionera i evangelitzadora, amb un sentit renovat per l'Any Jubilar de la Misericòrdia.

Després de l'Eucaristia, en un restaurant proper a la catedral, es va compartir el sopar i, en la sobretaula, Mons. Josep-Àngel Saiz va lliurar un

diploma a Mn. Sebastià Payà i Sánchez, de Viladecans, en motiu del XXV aniversari de la seva ordenació diaconal i en atenció a la tasca feta en el seu ministeri.

25 anys a la mateixa parròquia

La celebració d'aquest aniversari a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Viladecans va ser molt emotiva i participada, donat que des de l'ordenació Mn. Sebastià ha estat adscrit sempre en aquesta mateixa parròquia i ha coordinat la Pastoral de la Salut de la població. Dissabte 16 de gener, a les 19 h, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia, concelebrada amb altres sis preveres i amb la presència de la co-

munitat diaconal, representada per onze diaques més i altres diaques de les diòcesis de Barcelona i Terrassa. Familiars i amics s'encarregaren de la proclamació de les lectures, de la pregària dels fidels, de la presentació de les ofrenes... Els cants foren animats pels qui formen el cor habitual amb la col·laboració de molts joves de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

A l'homília, Mons. Agustí va ressaltar el paper del diaca i la seva disponibilitat com a servidor de l'Església, seguint el model de Jesús de Natza-ret. En finalitzar, Mn. Sebastià va tenir unes paraules d'agraïment, a Déu, i a totes les persones que l'havien ajudat en el seu ministeri, especialment a la seva esposa Carme.

Noces d'argent diaconals

«El 19 de gener de 1991, a les 19 h, a la parròquia de Sant Joan de Viladecans, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, m'ordenà de diaca, amb la missió de coordinar la Pastoral de la Salut de les parròquies de Viladecans.

»De sempre he sentit la vocació al servei a la comunitat cristiana per poder portar la bona nova de Jesús a tots els que sofreixen la malaltia i la soledat; aquesta és l'arrel de la meua vocació diaconal. I ara, la valoració que faig d'aquests 25 anys, personal i familiar, és molt positiva. Dono gràcies al bon Déu per tot el que m'ha donat durant aquest temps al servei de la comunitat, perquè ella m'ha anat acompanyant en la fe i m'ha anat capacitant per al servei.

»Puc dir també que he trobat en la meua dona Carme una gran ajuda i una gran comprensió, perquè sempre ha estat al meu costat i ha compartit el meu ministeri diaconal. Mai m'oblido que sóc espòs, pare i diaca, al servei de la meua família i al servei de la comunitat, com a testimoni i servidor de l'amor de Déu encarnat, en Jesucrist crucificat i resuscitat.

»Per a mi, Auguri i Eulogi, diaques del bisbe Fructuós són un mirall del testimoniatge de lliurament total a Crist.»

**Mn. Sebastià Payà
i Sánchez, DP**

AGENDA

► **Si no hi ets tu, no hi som tots.** Trobada diocesana d'adolescents i joves. Dissabte 20 de febrer, de les 16 a les 22.30 h, a Vallirana.

► **Comença la Quaresma 2016.** Celebracions a la Catedral de Sant Llorenç presidides pel bisbe Agustí: **Dimecres de Cendra**, 10 de febrer, a les 20 h. **1r diumenge de Quaresma**, 14 de febrer, a les 19 h; durant aquesta celebració hi haurà també el ritu d'elecció dels nous catecúmens. Cinc d'ells vénen de la Parròquia de Sant Baldri, de Sant Boi de Llobregat; un de la Parròquia de Santa Maria, de la Geltrú; i un de la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Joan Despí. Prèviament, a les 16 h, a la Casa de l'Església, juntament amb els padrins, rebran una darrera catequesi sobre el ritu de l'elecció amb el qual se significa que l'Església els beneeix i els troba idonis, elegits, per a rebre els tres sagraments de la iniciació cristiana durant la propera Pasqua.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1R 8,1-7.9-13 / Sl 131 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimarts [1R 8,22-23.27-30 / Sl 83 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

Comença el temps de Quaresma

10. ■ Dimecres [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2C 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18].

Dimecres de Cendra. Santa Escolàstica (s. vvi), verge, germana de sant Benet; santa Sotera, verge i màrtir; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

11. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Santa Eulària (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata

Humbelina, viuda; beat Josep Olla Valdés, rel.

13. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina de Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (ix), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii); sant Antoni (Antoniet), mr.

Diuenge V de durant l'any

COMENTARI

Ho deixaren tot i el seguiren

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a,3-8)

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran / i celebraran que vós obreu així: / «Que n'és, de gran, la glòria del Senyor.» R.

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Tant si sóc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.»

Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven. Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.» Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.»

Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

▶ Lectura del libro del profeta Isaïas (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Y vi serafines en pie junto a él. Y se gritaban uno a otro diciendo: «¡Santo, santo, santo, el Señor de los Ejércitos, la tierra está llena de su gloria!» Y temblaban las jambas de las puertas al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de un pueblo de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey y Señor de los Ejércitos». Y voló hacia mí uno de los serafines, con un ascua en la mano, que había cogido del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Mira: esto ha tocado tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién mandaré? ¿Quién irá por mí?» Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / te cantaré en presencia de dioses extranjeros, / postrado hacia tu santo templo. / Doy gracias a tu nombre por tu amor y fidelidad. R.

Cuando te invoqué, me escuchaste y fortaleciste mi ánimo. / Que te den gracias, Señor, todos los reyes de la tierra / al oír las palabras de tu boca; / que proclamen las hazañas del Señor, / porque la gloria del Señor es grande. R.

Me pones a salvo con fuerza protectora. / El Señor completará lo que hace por mí. / Señor, tu amor es eterno, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,1-11)

Hermanos, Lo primero que yo os transmití, tal como lo había recibido, fue esto: que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras; que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; que se le apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales viven todavía, otros han muerto; después se le apareció a Santiago, después a todos los Apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto ellos como yo esto es lo que predicamos; esto es lo que habéis creído.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba alrededor de Jesús para oír la Palabra de Dios, estando él a orillas del lago de Genesaret; y vio dos barcas que estaban junto a la orilla: los pescadores habían desembarcado y estaban lavando las redes. Subió a una de las barcas, la de Simón, y le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro y echad las redes para pescar». Simón contestó: «Maestro, nos hemos pasado la noche bregando y no hemos cogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada de peces tan grande, que reventaba la red. Hicieron señas a los socios de la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Se acercaron ellos y llenaron las dos barcas, que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se arrojó a los pies de Jesús, diciendo: «Apártate de mí, Señor, que soy un pecador.»

Y es que el asombro se había apoderado de él y de los que estaban con él, al ver la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Jesús dijo a Simón: «No temas: desde ahora, serás pescador de hombres». Ellos sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

El relat de la vocació d'Isaïes té tres parts: a) Descripció de la Glòria del Senyor; b) Consagració del profeta pel foc purificador; c) Missió del profeta amb la fidelitat al Senyor com a objectiu prioritari.

El marc històric (*l'any que morí el rei Ozies*) ve redimensionat pel marc teofànic: *Sant, sant, sant és el Senyor*.

Reconèixer la indignitat per a la missió (*Sóc un home de llavis impurs*) no és obstacle quan *una brasa de l'altar toca els llavis* del qui és cridat.

Isaïes va sentir la veu del Senyor que l'interpel·lava: *Qui enviaré?* i va respondre: *Aquí em teniu: envieu-m'hi.*

La crida divina resta incompleta sense la resposta humana. Crisi avui de vocacions? Més aviat manca de respostes amb crisi d'ambient —familiar i eclesial— que les faci possibles!

Els cridats pel Senyor ho són per testimoniar —de paraula i amb l'estil de vida— que *Crist morí pels nostres pecats* amb eficàcia redemptora segons les Escriptures; i que *al tercer dia ressuscità*. Certament Jesús «ressuscitant» és un fet que escapa a la fenomenologia de l'observació empírica, però que esdevé fet històric gràcies a l'experiència històrica del testimoniatge de *Quefes i els Dotze*, anunciadors de *la Bona Nova per la qual obteniu la salvació* incloent el fet de la Resurrecció de Crist i el del testimoniatge apostòlic.

Tots els evangelis donen relleu a la vocació dels Apòstols.

Mc i Mt destaquen la llibertat del Senyor en escollir els seus Apòstols: *va cridar els qui va voler* (Mc 3,13). Jn destaca la mediació humana: *Andreu portà el seu germà Simó on era Jesús; Felip a Natanael* (Jn 1,42.45). Lc destaca la relació ja existent de Jesús que *pujà a la barca de Simó*. La crida és acollida pels qui *s'aglomeren sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu*.

Reconèixer la pròpia indignitat (*Senyor, allunyeu-vos de mi que sóc un pecador*) permet l'eficàcia de la paraula de Jesús: *No tinguis por; des d'ara seràs pescador d'homes*.

L'objecció de l'expert pescador (*Ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res*) dona pas a l'obediència al mandat de Jesús: *Ja que Vós ho dieu, calaré les xarxes*. Quan imitem l'actitud de Simó-Pere el resultat és que *les xarxes s'esquinçaven d'una pesca com aquella*.